

SUMAR

NOUTĂȚI LEGISLATIVE

- **Modificările Codului de procedură penală în privința controlului judiciar și a controlului judiciar pe cauțiune. Limitarea în timp a acestor măsuri preventive.**
- **Reforme legislative în domeniul ajutorului de stat: verificările se vor face cu preponderență la nivel național, Comisia Europeană urmând să realizeze doar un control ex-post**

PROIECTE LEGISLATIVE

- **Legea privind securitatea cibernetică a României adoptată. Excepție de neconstituționalitate ridicată în cadrul controlului apriori.**
- **Legislativul a adoptat modificări ale codului muncii cu privire la munca temporară și concediul anual de odihnă. Excepție de neconstituționalitate respinsă în cadrul controlului apriori.**

INTERPRETARE ACTE NORMATIVE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

- **Aspectele de neconstituționalitate a procedurii camerei preliminare constatate de Curtea Constituțională. Soluțiile de lege ferenda sugerate în Deciziile CCR.**
- **Curtea a constatat neconstituționalitatea sintagmei „la momentul prelevării mostrele biologice”, referitoare la infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe**
- **Admitere excepție de neconstituționalitate privind prevederile art.III din Legea nr.115/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator**

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

- **Procurorul, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, nu poate să rețină dispozițiile privind reducerea limitelor de pedeapsă. Propuneri de lege ferenda ale ÎCCJ.**

DREPT COMUNITAR

- **Întrebare preliminară la CJUE cu privire la obligativitatea depunerii a „garanției de bună conduită” pentru a putea ataca deciziile autorității contractante**
- **CJUE: Condiția privind inexistența unei datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local la data depunerii cererii de ajutor nu este admisibilă**
- **Hotărâre CEDO cu privire la accesul avocaților reclamantului la dosar și probe, precum și folosirea înregistrărilor convorbirilor telefonice ale reclamantului ca probe (Cauza Beraru împotriva României)**
- **Concluziile și recomandările Comitetului Economic și Social European cu privire la atacurile cibernetice în UE**

PROFESIA DE AVOCAT

- **Hotărârea nr. 1033 din 13 decembrie 2014 a Consiliului U.N.B.R. privind calendarul desfășurării ședințelor Comisiei Permanente a U.N.B.R. și ale Consiliului U.N.B.R., Congresul avocaților 2015 (la București), data începerii examenului de primire în profesia de avocat și data începerii examenului de absolvire a cursurilor INPPA, în anul 2015**
- **Profilul Formatorului în cadrul I.N.P.P.A.**
- **În atenția decanilor barourilor: informații ce trebuie transmise UNBR în vederea pregătirii lucrărilor Congresului Avocaților**

NOUTĂȚI LEGISLATIVE

Modificările Codului de procedură penală în privința controlului judiciar și a controlului judiciar pe cauțiune. Limitarea în timp a acestor măsuri preventive.

[Ordonanță de urgență nr. 82 din 10 Decembrie 2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală](#) (Publicată în Monitorul Oficial nr. 911 din 15.12.2014)

Ca urmare a Deciziei Curții Constituționale din data de 4.12.2014, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate privind art. 211-217 din Codul de procedură penală, Guvernul a inițiat modificări în regim de maximă urgență în privința controlului judiciar deoarece, după data publicării deciziei CCR, dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale și-ar fi încetat efectele, ceea ce ar fi generat probleme de legalitate privitoare la măsurile de control judiciar aflate în executare și încetarea de drept a acestor măsuri. Ca atare, acestea au fost adoptate prin ordonanță de urgență și publicate la numai 11 zile de la data deciziei Curții Constituționale.

În pronunțarea soluției de admitere a excepției de neconstituționalitate a art. 211-217 din Codul de procedură penală, Curtea constată că noul Cod de procedură penală **nu prevede durata pentru care pot fi dispuse măsurile preventive privind controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune**. Or, caracterul excepțional al măsurilor preventive, care implică restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, impune caracterul temporar, limitat în timp, al acestora. De aceea, Curtea a reținut că normele de procedură penală care dau posibilitatea organelor judiciare de a dispune măsurile preventive ale controlului judiciar și ale controlului judiciar pe cauțiune pentru perioade nelimitate contravin exigențelor art.53 din Constituție.

Într-adevăr, în reglementarea anterioară, controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune, odată ce erau dispuse de către procuror sau de către judecătorul de drepturi și libertăți, se mențineau pe toată durata urmăririi penale, până la dispunerea unei soluții de netrimitere în judecată de procuror și în cursul procedurii de cameră preliminară. Dacă se dispunea trimiterea în judecată, aceste măsuri se mențineau până la o eventuală dispoziție de revocare sau de

înlocuire pronunțată în camera preliminară sau în cursul judecății ori până la încetarea de drept a măsurii preventive.

Prin urmare, pentru a se conforma normelor constituționale care implică o limitare în timp a acestor măsuri preventive, noua reglementare prevăzută în **OUG nr. 82 din 10 Decembrie 2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală prevede următoarele soluții legislative:**

- **În cursul urmăririi penale:**

Durata maximă pentru care procurorul poate dispune măsura controlului judiciar sau măsura controlului judiciar pe cauțiune este de 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeuri noi, fiecare prelungire neputând să depășească 60 de zile – similar arestului preventiv.

Durata totală rezultată prin însumarea prelungirilor succesive în cursul urmăririi penale nu va putea depăși 1 an dacă pedeapsa prevăzută de lege este amenda sau închisoarea de cel mult 5 ani, respectiv 2 ani, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 5 ani.

Inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.

- **În cursul etapei camerei preliminare și al fazei de judecată:**

Durata maximă pentru care judecătorul poate dispune măsura controlului judiciar sau măsura controlului judiciar pe cauțiune este de cel mult 60 de zile. Judecătorul are obligația de a verifica periodic din oficiu, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii controlului judiciar sau dacă au apărut temeuri noi, care să justifice luarea acestei măsuri.

- **În cursul judecății în primă instanță:**

Durata totală a controlului judiciar nu poate depăși un termen rezonabil și, în toate cazurile, nu va putea depăși 5 ani.

- **Dispoziții tranzitorii cu privire la măsurile preventive de control judiciar și/sau control judiciar pe cauțiune, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a OUG nr. 82 din 10 Decembrie 2014**

Acestea continuă și se mențin, iar în termen de cel mult 60 de zile de la intrarea în vigoare a OUG 82/2014 procurorul, în cauzele aflate în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, și instanța, în cursul judecății, verifică, din oficiu, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii preventive a controlului judiciar sau a controlului judiciar pe cauțiune ori dacă există temeiuri noi care justifică una dintre aceste măsuri preventive, dispunând, după caz, prelungirea, menținerea sau revocarea măsurii preventive.

Reforme legislative în domeniul ajutorului de stat: verificările se vor face cu preponderență la nivel național, Comisia Europeană urmând să realizeze doar un control ex-post

[Ordonanță de urgență nr 77 din 03 Decembrie 2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996](#)

(Publicată în Monitorul Oficial nr. 893 din 9.12. 2014)

Noua reglementare prevăzută de OUG nr. 77 din 03 Decembrie 2014 a fost adoptată în scopul implementării reformelor legislației comunitare în domeniul ajutorului de stat, în conformitate cu comunicarea adoptată de Comisia Europeană la data de 8 mai 2012, intitulată „Modernizarea ajutoarelor de stat în UE”, care a fost urmată de o serie de [reglementări la nivel european](#).

Prin reforma europeană în domeniul ajutorului de stat se intenționează ca **marea majoritate a facilităților de natura ajutorului de stat să fie verificată, cu preponderență, la nivel național, Comisia Europeană urmând să realizeze doar un control ex-post al modului în care sunt respectate condițiile impuse de normele Uniunii Europene în domeniu.**

Reforma legislației comunitare în domeniul ajutorului de stat a avut la bază trei obiective de modernizare a domeniului ajutoarelor de stat:

- (a) încurajarea creșterii inteligente, durabile și favorabile incluziunii pe o piață internă competitivă;
- (b) concentrarea controlului ex ante efectuat de Comisie asupra cazurilor cu cel mai mare impact asupra pieței interne, consolidând, în același timp, cooperarea cu statele membre în materie de aplicare a normelor privind ajutoarele de stat;
- (c) simplificarea normelor și accelerarea procesului decizional.

Prin noile reglementări prevăzute de OUG nr 77 din 03 Decembrie 2014, majoritatea cu termen de intrare în vigoare la 1 ianuarie 2015, se urmărește eficientizarea utilizării ajutorului de stat prin consultare interinstituțională, precum și convergența măsurilor de ajutor de stat aplicate de autoritățile locale și centrale, astfel:

- Acordarea măsurilor de ajutor de stat sau de minimis se va face în urma unor analize de oportunitate;
- Orice proiect de măsura susceptibilă a fi ajutor de stat sau ajutor de minimis inițiat de autoritățile publice centrale trebuie să fie însoțit de un Memorandum din partea Guvernului privind încadrarea în politicile economico-bugetare și financiare ale statului român;
- Introducerea unei etape de discuții prealabile între furnizori și experții Consiliului Concurenței;
- Avizarea inclusiv a măsurilor de ajutor de minimis și a serviciilor de interes economic general;
- Necesitatea existenței unei justificări din partea furnizorului în cazul în care nu se ține cont de avizul Consiliului Concurenței;
- Înființarea Registrului Ajutoarelor de Stat – ReGAS – condiție pentru a putea accesa fonduri comunitare;

A se vedea și [Comunicarea Consiliului Concurenței](#) din 10.12.2014

Legea privind securitatea cibernetică a României adoptată. Excepție de neconstituționalitate ridicată în cadrul controlului a priori

La data de 19.12.2014, Senatul (camera decizională) a adoptat în unanimitate [Legea privind securitatea cibernetică a României](#). Dacă va trece de controlul constituționalității înainte de promulgare, acest act normativ va avea profunde implicații negative în privința secretului profesional și a confidențialității comunicărilor avocat client deoarece obligă deținătorii de infrastructuri cibernetice să permită accesul la date al unor organizații ce desfășoară activități în domeniul informațiilor, doar în baza unei solicitări motivate și în afara controlului judecătoresc exercitat de instanțe.

În cadrul conferinței „Rolul legal al avocatului într-un Stat de drept cu privire la apărarea vieții private și a secretului profesional. Situația din România”, care a avut loc pe 11.12.2014, cu prilejul Zilei Europene a Avocatului, **Președintele Uniunii Barourilor din România, av.dr. Gheorghe Florea, a atras atenția asupra îngrijorărilor pe care le ridică această reglementare ce conține prevederi care încalcă drepturi fundamentale:** <<Acest proiect, este „inspirat” din Directiva NIS (Network & Information Security) care nu este în vigoare și se află încă în fază de proiect în procedura legislativă a dreptului Uniunii Europene. Conform expunerii de motive, scopul Directivei este acela de „a asigura un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a informației”, ceea ce înseamnă „îmbunătățirea securității internetului și a rețelelor private, precum și a sistemelor informatice pe care se bazează funcționarea societății și a economiei”. **Scopul acestei Directive, care presupune implicit și protecția datelor a fost însă deturnat în proiectul de lege aflat acum în procedură parlamentară. Proiectul de lege prevede noi ingerințe în viața privată și o nouă cale de acces la date personale**, întrucât, potrivit proiectului de lege autoritățile față de care există obligația informării și dreptul de acces la date sunt SRI, MAPN, MAI, SIE, Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului de Protecție și Pază, Centrul Național de Răspuns la Incidente de Securitate Cibernetică (CERT-RO) și Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (ANCOM). Dispozițiile care prevăd accesul la date a acestor instituții sunt chiar contrare Directivei NIS, conform textului adoptat de Parlamentul European prin Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 13 martie 2014 referitoare la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind măsuri de asigurare a unui nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a informației în Uniune.

Conform amendamentului 11 din rezoluția citată, „Autoritățile competente și punctele unice de contact ar trebui să fie organisme civile, care să funcționeze integral pe baza controlului democratic, și nu ar trebui să desfășoare activități în domeniul informațiilor, al aplicării legii sau al apărării și nici să fie legate organizațional în vreun fel de organisme active în aceste domenii”.

Contrar acestor prevederi ale Rezoluției, proiectul privind legea securității cibernetice a României permite accesul la date a tuturor acestor autorități! Mai mult, conform art. 10 alin. 1 din proiect, Serviciul Român de Informații este desemnat ca autoritate națională în domeniul securității cibernetice, calitate în care asigură coordonarea tehnică a Consiliului Operativ de Securitate Cibernetică (COSC) precum și organizarea și executarea activităților care privesc securitatea cibernetică a României.

O altă îngrijorare în legătură cu proiectul în discuție este sfera de aplicabilitate care este practic nelimitată în privința persoanelor vizate. Conform art. 2 din proiect, legea se va aplica tuturor persoanelor juridice de drept public sau privat, care au calitatea de proprietari, administratori, operatori sau utilizatori de infrastructuri cibernetice, denumiți deținători de infrastructuri cibernetice>>. [Text integral AICI](#)

Precizăm că potrivit art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și a art.15-18 din Legea nr.47/1992, controlul constituționalității legilor înainte de promulgare poate fi exercitat numai la sesizarea unor autori calificați, respectiv:

- Președintelui României;
- a unuia din președinții celor două Camere;
- a Guvernului;
- a Înaltei Curți de Casație și Justiție [potrivit art.25 lit.c) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, Înalta Curte de Casație și Justiție se constituie în Secții Unite pentru sesizarea Curții Constituționale pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare];
- a Avocatului Poporului (acesta a devenit titular al dreptului de a sesiza Curtea Constituțională cu controlul constituționalității legilor înainte de promulgare în urma revizuirii Constituției din anul 2003);
- a unui număr de cel puțin 50 de deputați;
- a unui număr de cel puțin 25 de senatori.

Ultima zi pentru depunerea sesizării a fost data de 23.12.2014

Conform comunicării [Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului în România](#) – Comitetul Helsinki (APADOR-CH), în ultima zi prevăzută de lege ca termen pentru o astfel de sesizare, prim vicepreședintele PNL Ludovic Orban a anunțat că 69 de deputați liberali [au sesizat](#) Curtea Constituțională cu privire la această lege, în cadrul controlului apriori. Dintre toate entitățile sesizate de societatea civilă, doar [Înalta Curte de Casație și Justiție a mai dat un răspuns](#) solicitării de sesizare privind neconstituționalitatea Legii privind securitatea cibernetică a României, motivând însă că “în mod obiectiv” nu-și poate exercita această prerogativă întrucât a avut la dispoziție doar o zi (în loc de cinci) pentru a realiza o procedură ce implică convocarea secțiilor unite, o ședință de judecată și redactarea unei sesizări.

A se vedea și [Apelul societății civile pentru declararea neconstituționalității Legii securității cibernetice](#)

Legislativul a adoptat modificări ale codului muncii cu privire la munca temporară și concediul anual de odihnă. Excepție de neconstituționalitate respinsă în cadrul controlului apriori

[Pl-x nr. 189/2014 Propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii 53/2003 Codul muncii](#)

La data de 3 decembrie 2014 Camera Deputaților (decizională) a adoptat Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii 53/2003 Codul muncii, referitoare la munca prin agent de muncă temporară și concediul de odihnă anual.

Conform expunerii de motive, prin această reglementare s-a avut în vedere continuarea transpunerii [Directivei 2008/104/CE](#) privind munca prin agent de muncă temporară. Modificările au avut la bază faptul că dispozițiile directivei nu disting cu privire la natura contractului de muncă temporară, nu se face deosebirea cu privire la durata determinată sau nedeterminată a acestuia. De asemenea, prevederile Directivei stabilesc că lucrătorul lucrează temporar numai la întreprinderea utilizatoare.

Potrivit formei trimise la promulgare, la articolul 92, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune nu poate fi inferior celui pe care îl primește salariatul utilizatorului, care prestează aceeași muncă sau una similară cu cea a salariatului temporar.

(4) În măsura în care utilizatorul nu are angajat un astfel de salariat, salariul primit de salariatul temporar va fi stabilit luându-se în considerare salariul unei persoane angajate cu contract individual de muncă și care prestează aceeași muncă sau una similară, astfel cum este stabilit prin contractul colectiv de muncă aplicabil la nivelul utilizatorului.”

În privința concediului, noua reglementare stabilește condițiile de acordare a concediilor de odihnă anuale în situația în care salariatul s-a aflat o perioadă de timp în concediu medical. Astfel, la articolul 145, după alineatul (3) se introduc trei noi alineate, alineatele (4) – (6), cu următorul cuprins:

„(4) La stabilirea duratei concediului de odihnă anual, perioadele de incapacitate temporară de muncă și cele aferente concediului de maternitate, concediului de risc maternal și concediului pentru îngrijirea copilului bolnav se consideră perioade de activitate prestată.

(5) În situația în care incapacitatea temporară de muncă sau concediul de maternitate, concediul de risc maternal ori concediul pentru îngrijirea copilului bolnav a survenit în timpul efectuării concediului de odihnă anual, acesta se întrerupe urmând ca salariatul să efectueze restul zilelor de concediu după ce a încetat situația de incapacitate temporară de muncă, de maternitate, de risc maternal ori cea de îngrijire a copilului bolnav, iar când nu este posibil urmează ca zilele neefectuate să fie reprogramate.

(6) Salariatul are dreptul la concediu de odihnă anual și în situația în care incapacitatea temporară de muncă se menține, în condițiile legii, pe întreaga perioadă a unui an calendaristic, angajatorul fiind obligat să acorde concediul de odihnă anual într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care acesta s-a aflat în concediu medical.”

În urma adoptării acestei legi, Grupul parlamentar al PNL a solicitat Curții Constituționale să constate că prevederile alineatelor (3) și (4) ale art. 92, dar și prevederile alin (2) și (4) ale art. 145 din Legea pentru modificarea și completarea Legii 53/2003 Codul muncii (PL-x nr. 189/2014), sunt neconstituționale, invocându-se încălcarea art. 148 alin (2) și următoarele din Constituția României prin netranspunerea corectă a Directivei 2008/104/CE. A se vedea Sesizarea [AICI](#)

Însă, în urma deliberărilor din data 17 decembrie 2014, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a respins, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile

dispozițiilor art.I pct.3 cu referire la art.92 alin.(3) și (4), art.I pct.4 cu referire la art.145 alin.(2) și art.I pct.5 cu referire la art.145 alin.(4) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.53/2003 - Codul muncii sunt constituționale în raport de criticile formulate.

În acest context, legea urmează să fie trimisă la promulgare.

INTERPRETARE ACTE NORMATIVE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Aspectele de neconstituționalitate a procedurii camerei preliminare constatate de Curtea Constituțională. Soluțiile de lege ferenda sugerate în Deciziile CCR

[Decizia Curții Constituționale nr . 599 din 21 Octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. \(1\) lit. f\) și art. 341 alin. \(5\)-\(8\) din Codul de procedură penală \(Publicată în Monitorul Oficial nr. 886 din 5.12.2014\)](#)

[DECIZIA Nr.641 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.344 alin.\(4\), art.345, art.346 alin.\(1\) și art.347 din Codul de procedură penală \(Publicată în Monitorul Oficial nr.887 din 05.12.2014\)](#)

Încălcarea dreptului părților la un proces echitabil în componentele sale privind contradictorialitatea, oralitatea și egalitatea armelor este principalul argument pentru care Curtea Constituțională a desființat o serie de dispoziții privind procedura camerei preliminare, prin două decizii publicate în Monitorul Oficial pe data de 5 decembrie 2014.

Prin Decizia Curții Constituționale nr . 599 din 21 Octombrie 2014 Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii "fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților" este neconstituțională.

Prin Decizia nr.641 din 11 noiembrie 2014 Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.347 alin.(3) din Codul de procedură penală raportate la cele ale art.344 alin.(4), art.345 alin.(1) și art.346 alin.(1) din același cod sunt neconstituționale, întrucât aceste norme care reglementează procedura în camera preliminară omit citarea și, respectiv, comunicarea documentelor către toate părțile interesate, încălcând astfel dreptul la proces echitabil.

Din cuprinsul deciziilor recente ale Curții Constituționale, se poate observa și o tendință a judecătorilor de a se face sugestii de lege ferenda cu privire la textele legale ce le vor înlocui pe cele declarate neconstituționale. În contextul camerei preliminare, principalele sugestii de acest fel sunt:

1 " legea trebuie să prevadă posibilitatea părților, subiecților procesuali principali și procurorului de a dezbate, în mod efectiv, observațiile depuse judecătorului de camera preliminară. Așa fiind, pentru realizarea acestor garanții este necesară citarea lor."

2. "norma legală trebuie să permită comunicarea către toate părțile din procesul penal — inculpat, parte civilă, parte responsabilă civilmente — a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și să prevadă posibilitatea tuturor acestor părți de a discuta în mod efectiv observațiile depuse instanței".

3 " din perspectiva exigențelor dreptului la un proces echitabil, este suficient să li se asigure părților posibilitatea participării în această etapă procesuală, judecătorul putând decide asupra finalizării procedurii în camera preliminară și fără participarea părților atâta timp cât acestea au fost legal citate".

Teoretic, până pe 19 ianuarie 2015, legislativul ar trebui să pună de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției deoarece dispozițiile declarate neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicare.

I.

[Decizia Curții Constituționale nr . 599 din 21 Octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. \(1\) lit. f\) și art. 341 alin. \(5\)-\(8\) din Codul de procedură penală \(Publicată în Monitorul Oficial nr. 0886 din 5.12.2014\)](#)

Prin această decizie, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii "fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților" este neconstituțională. A respins însă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. f) și art. 341 alin. (6) - (8) din Codul de procedură penală, constatând că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

✓ **Obiectul excepției de neconstituționalitate admise**

— *Art.341 alin.(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.*

Procedura instituită de dispozițiile art. 341 alin.(5) din Codul de procedură penală are în vedere soluția de neurmărire sau netrimiteră în judecată dispusă de procuror, soluție care, în urma analizei judecătorului de cameră preliminară, poate fi confirmată sau infirmată.

✓ **Dreptul la un proces echitabil trebuie impus și în procedurile ce nu țin de rezolvarea pe fond a cauzei**

Curtea a reținut că deși dispozițiile în cauză normează în domeniul unor proceduri penale care nu țin de rezolvarea pe fond a cauzei, dreptul la un proces echitabil trebuie impus, întrucât există posibilitatea ca rezultatul procedurii referitoare la admisibilitatea plângerii să fie decisiv pentru stabilirea unei acuzații în materie penală. În acest context, al stabilirii incidenței dreptului la un proces echitabil în cadrul unei proceduri ce nu tine de rezolvarea pe fond a cauzei, Curtea a putut trece la analiza elementelor componente ale acestui drept, respectiv dacă sunt respectate exigențele de contradictorialitate și oralitate impuse de dispozițiile art.21 alin.(3) din Constituție, în condițiile în care judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților, însă prin coroborare cu alte dispoziții ale codului de procedură penală rezultă că procurorul și părțile pot depune anumite note scrise.

✓ **Procedura eminentă scrisă este insuficientă pentru respectarea dreptul la un proces echitabil în toate componentele sale, contradictorialitatea și oralitatea**

În considerentele deciziei se arata că pentru ca părțile vătămate, părțile civile sau chiar părțile responsabile civilmente care au avut de suferit în urma unei fapte presupus penale să aibă plenitudinea exercitării drepturilor lor este necesar ca acestea să uzeze nu numai de o procedură eminentemente scrisă, ci și de contradictorialitate și oralitate, componente esențiale ale dreptului la un proces echitabil. Chiar dacă, în acord cu dispozițiile art.341 alin.(2) din Codul de procedură penală, procurorul și părțile pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii, nicio parte nu are posibilitatea de a cunoaște conținutul acestora și de a produce contraargumente. Cu alte cuvinte, în sarcina instanței cade obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor invocate de petent, părți și procuror care trebuie înțeleasă ca o necesitate a examinării argumentelor decisive pentru soluționarea cauzei. Or, în cazul de față, instanța, examinând numai plângerea și notele scrise ale procurorului și ale părților, nu poate examina un eventual argument decisiv, tocmai pentru că el nu îi poate fi relevant.

- ✓ **Contradictorialitatea presupune nu numai participarea procurorului și a părților procesului penal (inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente), dar și a celorlalți subiecți procesuali: persoana vătămată și suspectul**

Așa cum rezultă din art.341 alin.(2) din Codul de procedură penală, un exemplar al plângerii formulate este comunicat procurorului și părților. Potrivit art.32 din Codul de procedură penală, părți în procesul penal sunt numai inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente. Din această perspectivă, Curtea constată că persoana vătămată și suspectul, în calitate de subiecți procesuali principali, nu au posibilitatea de a-și face apărarea cu privire la susținerile petentului, deoarece acestora nu li se comunică un exemplar al plângerii. Or, în situația în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală, subiecții procesuali principali sunt privați de dreptul la un proces echitabil prin aceea că necunoscând conținutul plângerii nu pot întreprinde niciun fel de demersuri în apărarea intereselor lor legitime. Așa fiind, aceste neajunsuri pot fi acoperite în măsura în care judecătorul de camera preliminară se va pronunța asupra plângerii în cadrul unei proceduri contradictorii și orale.

- ✓ **Egalitatea de arme nu poate exista în absența dezbaterilor contradictorii, la care să participe părțile și ceilalți subiecți procesuali**

Curtea constată că un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil constă în faptul că urmărirea penală trebuie să aibă un caracter contradictoriu și să existe o egalitate a armelor între acuzare și apărare. Principiul egalității armelor — unul dintre elementele conceptului mai larg de proces echitabil — prevede ca fiecare parte să dispună de posibilitatea rezonabilă de a-și prezenta cauza în

condiții care să nu o plaseze într-o situație dezavantajoasă față de adversarul său. Or, din această perspectivă, Curtea constată că prin absența dezbaterilor contradictorii petentul, partea civilă, partea responsabilă civilmente, suspectul sau persoana vătămată nu numai că nu poate, asemeni persoanei care a avut calitatea de inculpat, să formuleze cereri și să ridice excepții cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale, dar nu poate contesta în niciun fel aceste cereri sau excepții, cu atât mai mult cu cât, potrivit art.374 alin.(7) teza întâi din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. De aceea, în condițiile în care persoanele interesate ar fi citate ar avea posibilitatea să se prezinte la dezbateri și, prin urmare, ar putea beneficia de dreptul de a-și exprima opiniile și de a răspunde nu numai la aspectele relevate reciproc, dar și la eventualele întrebări ale judecătorului de cameră preliminară.

Totodată, Curtea mai constată că interesul persoanei care a avut calitatea de inculpat de a fi citată și de a dezbate în contradictoriu plângerea formulată este evident, deoarece, potrivit art.341 alin.(7) pct.2 lit.c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate dispune începerea judecății.

✓ **Concluzia Curții:**

În consecință, Curtea constată că dispozițiile art.341 alin. (5) din Codul de procedură penală referitoare la judecarea plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” contravin dreptului la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate, întrucât atât plângerea petentului, cât și notele scrise ale procurorului și ale intimaților sunt susceptibile de a influența soluția privind litigiul ce face obiectul acelei proceduri, determinantă cu privire la confirmarea/infirmarea stingerii acțiunii penale.

✓ **Soluția de lege ferenda a Curții: citarea părților și a subiecților procesuali principali**

Din perspectiva contradictorialității și oralității, ca elemente esențiale ale egalității de arme și ale dreptului la un proces echitabil, Curtea constată că “ legea trebuie să prevadă posibilitatea părților, subiecților procesuali principali și procurorului de a dezbate, în mod efectiv, observațiile depuse judecătorului de camera preliminară. Așa fiind, pentru realizarea acestor garanții este necesară citarea lor.”

[DECIZIA Nr.641 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.344 alin.\(4\), art.345, art.346 alin.\(1\) și art.347 din Codul de procedură penală \(Publicată în Monitorul Oficial nr.887 din 05.12.2014\)](#)

Prin această decizie, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.347 alin.(3) din Codul de procedură penală raportate la cele ale art.344 alin.(4), art.345 alin.(1) și art.346 alin.(1) din același cod sunt neconstituționale. A respins însă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori constatând că dispozițiile art.345 alin.(2) și (3) și art.347 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

✓ **Obiectul excepției de neconstituționalitate admise**

Dispozițiile art.344 alin.(4), art.34, alin. (1), art.346 alin.(1) și art.347 din Codul de procedură penală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.486 din 15 iulie 2010, care au următorul conținut:

— **Art.344 alin.(4):** „La expirarea termenelor prevăzute la alin.(2) și (3), judecătorul de camera preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare.”;

— **Art.345: „(1) Dacă s-au formulat cereri și excepții ori a ridicat din oficiu excepții, judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra acestora, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art.344 alin.(4).**

— **Art.346 alin.(1):** „Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.”;

— **Art.347, alin.(3)** Dispozițiile art.343—346 se aplică în mod corespunzător.” (și în ceea ce privește contestația cu privire la soluția pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, n.n.)

✓ **Noua instituție procesuală a camerei preliminare nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal**

Ca și în cazul excepției soluționate prin Decizia 599 din 21 octombrie 2014, Curtea a pornit de la analiza incidenței dispozițiilor referitoare la dreptul fundamental la un proces echitabil, în toate componentele

sale privind contradictorialitatea, oralitatea și egalitatea de arme, în contextual unei faze procesuale în cadrul căreia procedurile penale care nu țin de rezolvarea pe fond a cauzei. De data aceasta, Curtea aduce argumente în plus dar și o **clarificare foarte importantă**, aceea că noua instituție procesuală a camerei preliminare nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal. În argumentarea acestei opinii, Curtea face referire la atribuțiile procesuale încredințate judecătorului de cameră preliminară prevăzute la art 54 din Codul de procedură penală în contextul art.3 alin.(1) din același cod, care se referă la funcțiile judiciare în diferitele faze ale procesului penal.

Potrivit dispozițiilor art.3 alin.(1) din Codul de procedură penală, în procesul penal, se exercită următoarele funcții judiciare: funcția de urmărire penală; funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală; funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată; funcția de judecată.

Însă, prin prisma atribuțiilor procesuale încredințate judecătorului de cameră preliminară (art 54 Cod proc. pen) și în contextul separării funcțiilor judiciare potrivit textului de lege menționat anterior, Curtea trage concluzia că acestuia îi revine funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată și că, în concepția legiuitorului, această nouă instituție procesuală nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal. Procedura camerei preliminare a fost încredințată, potrivit art.54 din Codul de procedură penală, unui judecător — judecătorul de cameră preliminară — a cărui activitate se circumscrie aceleiași competențe materiale, personale și teritoriale, ale instanței din care face parte, conferindu-i acestei noi faze procesuale un caracter jurisdicțional.

- ✓ **Chiar dacă procedura în camera preliminară nu privește fondul cauzei, principiile invocate de autorii excepției sunt incidente și în această fază procesuală**

Din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de camera preliminară le presupune, Curtea observă că activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție. Totodată, Curtea constată că judecătorul de cameră preliminară, potrivit art.342 din Codul de procedură penală, își va exercita atribuțiile după trimiterea în judecată a inculpatului, rechizitoriul constituind actul de sesizare a instanței de judecată.

Din această perspectivă, Curtea a apreciat că trebuie stabilit în ce măsură principiile invocate de autorii excepției sunt incidente în această fază procesuală.

Pentru a statua în acest sens, Curtea Constituțională s-a raportat la prevederile art.6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și a reținut argumentele Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căroră sintagma “acuzăție în materie penală” are o semnificație „autonomă”, independentă de clasificările utilizate de sistemele juridice naționale ale statelor membre, precum și faptul că procedurile penale sunt privite ca pe un întreg. Cu această viziune, și plecând de la constatarea incidenței prevederilor art.21 alin.(3) din Legea fundamentală asupra tuturor Curtea a constatat că prevederile art.6 din Convenție trebuie respectate de legiuitor și atunci când reglementează în domeniul procedurilor penale care nu țin de rezolvarea cauzei pe fond, inclusiv în ceea ce privește procedura desfășurată în camera preliminară.

Totodată, Curtea observă că obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. De asemenea, Curtea observă că potrivit art. 346 alin.(5) din Codul de procedură penală, probele care au fost excluse de judecător în această fază nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei. De aceea, prin conținutul dispozițiilor care reglementează camera preliminară, prin soluțiile care pot fi dispuse, sunt prevăzute criteriile în baza cărora se stabilește dacă procedura în cursul urmăririi penale a avut caracter echitabil pentru a se putea proceda la judecata pe fond. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că procedura desfășurată în camera preliminară este deosebit de importantă, având o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis.

1. Neconstituționalitatea dispozițiilor art.344 alin.(4) din Codul de procedură penală

Potrivit art.344 alin.(4) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare.

Motivul principal pentru care Curtea Constituțională a admis această excepție este faptul că în această fază procesuală norma legală nu permite comunicarea cererilor și a excepțiilor **către toate părțile procesului penal**, ceea ce încalcă dreptul la un proces echitabil.

✓ **Inculpatul și părțile nu pot fi într-o poziție dezavantajoasă față de procuror**

Din economia textului art 344, alin (4), Curtea reține că procurorul are acces la cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu, pe când inculpatului nu i se vor comunica nici excepțiile ridicate din oficiu de către instanță, nici răspunsul parchetului la acestea. Curtea a apreciat că, în acest context, inculpatul nu se bucură de posibilitatea reală de a aduce comentarii referitoare la tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către adversar și la tot ceea ce este prezentat de acesta, fiind limitat doar la a depune cereri și excepții după consultarea rechizitoriului. Reglementând în acest mod, legiuitorul a restrâns în mod absolut posibilitatea părților de a avea cunoștință și de a dezbate excepțiile ridicate din oficiu și susținerile parchetului, plasându-le într-o situație dezavantajoasă față de procuror.

✓ **Partea civilă și partea responsabilă civilmente nu pot fi excluse din procedura de cameră preliminară**

Curtea a observat că normele ce reglementează procedura camerei preliminare se rezumă la a indica drept persoane participante în această fază procesuală doar pe procuror și pe inculpat, iar în ceea ce privește partea civilă și partea responsabilă civilmente, acestea sunt excluse ab initio din procedura de cameră preliminară. De asemenea, Curtea a reținut că cererile și excepțiile formulate de către inculpat, excepțiile ridicate din oficiu și răspunsul parchetului nu sunt comunicate părții civile sau părții responsabile civilmente, nefiind cunoscute de acestea din urmă și neputând fi combătute.

Potrivit art.32 din Codul de procedură penală, pe lângă inculpat, partea civilă și partea responsabilă civilmente sunt părți în procesul penal iar Curtea a apreciat că părții civile și celei civilmente responsabile nu le este străin interesul pentru soluționarea laturii penale a procesului, în condițiile în care de stabilirea existenței faptei penale și a vinovăției inculpatului judecat în cauză depinde și soluționarea laturii civile a procesului. Curtea a reținut că partea civilă, partea civilmente responsabilă și inculpatul au aceeași calitate, de părți și prin urmare se află în aceeași situație și din perspectiva principiului contradictorialității, atât părții civile, cât și părții civilmente responsabile trebuie să li se ofere aceleași drepturi ca și inculpatului.

✓ **Procurorul trebuie să aibă dreptul, în egală măsură, la o procedură orală**

În ceea ce privește rolul procurorului în procedura camerei preliminare, din dispozițiile de lege criticate, Curtea a observat că acesta nu are decât o participare limitată în această etapă procesuală, putând

răspunde doar în scris care poate răspunde “ în scris” la cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori la cele ridicate din oficiu, în termen de 10 zile de la comunicare.Plecând de la obiectul procedurii camerei preliminară, de la importanța probelor în procesul penal, precum și de la rolul pe care procurorul îl ocupă în procesul penal, Curtea constată că și acesta din urmă trebuie să se bucure în egală măsură de dreptul la o procedură orală.

- ✓ **De lege ferenda: norma legală trebuie să permită comunicarea către toate părțile din procesul penal**

Astfel, din perspectiva contradictorialității, ca element definitoriu al egalității de arme și al dreptului la un proces echitabil, instanța constituțională apreciază că “norma legală trebuie să permit comunicarea către toate părțile din procesul penal — inculpat, parte civilă, parte responsabilă civilmente — a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și să prevadă posibilitatea tuturor acestor părți de a discuta în mod efectiv observațiile depuse instanței”.

2. Neconstituționalitatea art.345 alin.(1) și în art.346 alin.(1) din Codul de procedură penală

Curtea reține că, potrivit art.345, art.346 alin.(1) și art. 347 din Codul de procedură penală,**procedura desfășurată în camera preliminară nu se realizează potrivit unei proceduri orale în care părțile din proces să-și poată expune susținerile, ci pe baza celor depuse în scris de către inculpat și a răspunsului parchetului.** Or, dreptul la o procedură orală conține și dreptul inculpatului, al părții civile și al părții responsabile civilmente de a fi prezente în fața instanței. Acest principiu asigură contactul nemijlocit între judecător și părți, făcând ca expunerea susținerilor formulate de părți să respecte o anumită ordine și facilitând astfel stabilirea corectă a faptelor, se arată în decizie.

Curtea a mai observat că, din reglementarea instituției camerei preliminară, se desprinde ideea imposibilității pentru judecătorul din această fază de a administra probe pentru a stabili legalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, nebeneficiind de contradictorialitate și oralitate, singura posibilitate pentru acesta fiind constatarea formală a legalității probelor sau necesitatea excluderii unora dintre acestea. De asemenea, a observat că în anumite circumstanțe aspectele de fapt ce au stat la baza obținerii anumitor probe au relevanță directă și implicită asupra legalității probelor; or, imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a administra noi probe ori de a solicita depunerea anumitor înscrisuri, precum și lipsa unei dezbateri orale cu privire la aceste aspecte, îl pun pe acesta în postura de a nu putea clarifica situația de fapt, aspect ce se poate răsfrânge implicit asupra analizei de drept.

Din această perspectivă, Curtea a apreciat că rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală are o influență directă asupra desfășurării judecății pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului. Or, reglementând în acest mod procedura camerei preliminare și având în vedere influența pe care această procedură o are asupra fazelor de judecată ulterioare, Curtea constată că legiuitorul a încălcat dreptul părților la un proces echitabil în componenta sa privind contradictorialitatea, oralitatea și egalitatea armelor.

Pentru aceste motive, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și să a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art.345 alin.(1) și în art.346 alin.(1) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „fără participarea procurorului și a inculpatului”, este neconstituțională, întrucât nu permite participarea procurorului, a inculpatului, a părții civile și a părții responsabile civilmente în procedura desfășurată în camera de consiliu, în fața judecătorului de cameră preliminară.

- ✓ **De lege ferenda, Curtea sugerează că este suficient ca părțile să fie legal citate, chiar dacă acestea nu au participat**

Curtea a reținut că, din perspectiva exigențelor dreptului la un proces echitabil, este suficient să li se asigure părților posibilitatea participării în această etapă procesuală, judecătorul putând decide asupra finalizării procedurii în camera preliminară și fără participarea părților atâta timp cât acestea au fost legal citate.

3. Neconstituționalitatea art.347 alin.(3) din Codul de procedură penală

Potrivit art.347 alin.(3) din Codul de procedură penală, **dispozițiile art.343—346 din același cod se aplică în mod corespunzător și în ceea ce privește contestația cu privire la soluția pronunțată de judecătorul de cameră preliminară.** În aceste condiții, Curtea a reținut că cele expuse anterior se aplică mutatis mutandis și în ceea ce privește procedura contestației împotriva soluției pronunțate de judecătorul de cameră preliminară. Pentru aceste motive, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.347 alin. (3) raportate la cele ale art.344 alin.(4), art.345 alin.(1) și art.346 alin.(1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

Curtea a constatat neconstituționalitatea sintagmei „la momentul prelevării mostrelor biologice”, referitoare la infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe

Decizie nepublicată în Monitorul Oficial

În ziua de 16 decembrie 2014, Plenul Curții Constituționale a admis, cu majoritate de voturi, excepția de neconstituționalitate a privind dispozițiile art.336 alin.(1) din Codul penal și a constatat că sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” din cuprinsul dispozițiilor art.336 alin.(1) din Codul penal este neconstituțională.

Obiectul excepției de neconstituționalitate:

Art. 336 Noul cod penal

Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe

(1) *Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, **la momentul prelevării mostrelor biologice**, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.*

Argumentațiile reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Admitere excepție de neconstituționalitate privind prevederile art.III din Legea nr.115/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator

Decizie nepublicată în Monitorul Oficial

La data de 4 decembrie 2014, Plenul Curții Constituționale, cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art.III din Legea nr.115/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator sunt neconstituționale, întrucât încalcă dispozițiile art.15 alin.(2) din Legea fundamentală care consacră principiul neretroactivității legii civile.

Art. III din Legea nr. 115/2012: „Dispozițiile art. 17 alin. (4) și ale art. 18 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se aplică și mandatelor în exercițiu la data intrării în vigoare a prezentei legi”.

Practic, articolul declarat neconstituțional prelungea mandatele în exercițiu de la 2 la 4 ani pentru membrii Consiliului de mediere și de la un an la 2 ani pentru membrii comisiei de mediere, ceea ce contravine principiului neretroactivității legii, întrucât mandatul lor era născut sub imperiul legii vechi iar legea nouă nu se poate aplica decât mandatelor viitoare.

Argumentațiile reținute în motivarea soluției pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate, pe larg, în cuprinsul deciziei, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Procurorul, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, nu poate să rețină dispozițiile privind reducerea limitelor de pedeapsă. Propuneri de lege ferenda ale ÎCCJ.

[Decizia ÎCCJ nr 25 din 17 Noiembrie 2014, în Dosar nr. 27/1/2014/HP/P \(Publicată în Monitorul Oficial nr. 935 din 22.12.2014\)](#)

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală - a fost sesizată cu următoarea întrebare prealabilă: „Poate procurorul în faza de urmărire

penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, să rețină în incadrarea juridică data faptei inculpatului și disp. art.396 alin.10 Cpp, cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru săvârșirea infracțiunii săvârșită?”

Curtea s-a pronunțat în sensul că **procurorul nu poate, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, să rețină disp. art. 396 alin. 10 C. pr. pen., cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită.**

*Conform Art. 396 alin (10) “Când judecata s-a desfășurat în condițiile art.375 alin. (1) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, **limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime”.***

- ✓ **Ori negocierea pedepsei prin Acordul de recunoaștere a vinovăției ori diminuarea limitelor de pedeapsă ori recunoașterea învinuirii. Legiuitorul nu acordă dublu beneficiu în cursul urmăririi penale.**

Pentru a concluziona cu privire la inaplicabilitatea reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute la art 396 alin. (10) în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat cu procurorul, Curtea a făcut o analiză comparativă detaliată a celor două proceduri simplificate care se întemeiază pe recunoașterea faptelor, respectiv: **“Acordul de recunoaștere a vinovăției” și “Recunoașterea învinuirii”.**

Înalta Curte a constatat că modul de redactare a dispozițiilor legale și regulile de interpretare a normelor juridice împiedică aplicarea, în cadrul procedurii speciale a "Acordului de recunoaștere a vinovăției", a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, aceasta fiind posibilă numai în cazul recunoașterii învinuirii.

Cele două proceduri sunt diferite, ceea ce decurge în primul rând din topografia textelor legale:

- Recunoașterea învinuirii este reglementată de art. 374 alin. (4), art. 375, art. 377, art. 395 alin. (2) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, toate aceste dispoziții regăsindu-se în Partea specială, titlul III, cap. II - "Judecata în primă instanță".
- Acordul de recunoaștere a vinovăției este reglementat de art. 478-488 din Codul de procedură penală în Partea specială, titlul IV, intitulat "Proceduri speciale".

Prin urmare,

- "Recunoașterea învinuirii" intervine în faza judecătii, după sesizarea instanței prin rechizitoriu și după parcurgerea etapei camerei preliminare, de verificare a legalității actului de sesizare, a actelor de urmărire penală și a legalității probelor administrate în cursul urmăririi penale.
- "Acordul de recunoaștere a vinovăției" constituie o procedură specială, în cadrul căreia se disting două etape: prima implică manifestarea de voință a inculpatului și a procurorului, care trebuie să intervină în faza de urmărire penală, în urma căreia se încheie un acord între procuror și inculpat, ce constituie o veritabilă "convenție de drept penal". Cea de-a doua etapă se desfășoară în fața instanței de judecată, fără întocmirea rechizitoriului și fără parcurgerea camerei preliminare.

Acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat în cursul urmăririi penale este un "element de justiție negociată", căci felul, cuantumul și modul de executare a pedepsei se stabilesc prin negociere între procuror și inculpat, instanța neputând, cu ocazia verificării acordului, să aplice o sancțiune mai grea. Instanța verifică acordul de recunoaștere încheiat între procuror și inculpat și, în cazul în care acordul îndeplinește condițiile de legalitate, iar soluția propusă prin acord nu este prea blândă, admite acordul și pronunță o soluție de condamnare, fără să poată crea o situație mai grea decât cea asupra căreia s-a ajuns la acord. În caz contrar, respinge acordul și trimite cauza în vederea continuării urmăririi penale. În acest fel, inculpatul are oportunitatea de a negocia cu procurorul condițiile acordului său, participând astfel la procesul decizional de stabilire a pedepsei, beneficiu ce nu mai este prevăzut la soluționarea cauzei după sesizarea prin rechizitoriu.

O atare negociere nu are loc în **procedura recunoașterii învinuirii**, când beneficiul constă doar în reducerea limitelor de pedeapsă, sancțiunea fiind stabilită de instanță între aceste limite, cu excluderea oricărei forme de negociere. În acest caz, previzibilitatea pedepsei ce urmează a fi aplicată este mult mai redusă decât în cazul parcurgerii procedurii speciale a acordului de vinovăție, când inculpatul știe că nu poate primi o sancțiune mai grea decât cea negociată.

Rezultă, astfel, că **legiuitorul nu a înțeles să acorde acest dublu beneficiu în cursul urmăririi penale**, respectiv ca inculpatul să aibă posibilitatea de a negocia pedeapsa prin încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției și, în același timp, să se bucure de diminuarea limitelor de pedeapsă prin aplicarea art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală.

Mai mult, Curtea a considerat că în actuala reglementare, prin voința legiuitorului, nu este posibilă reducerea limitelor de pedeapsă nici cu ocazia încheierii acordului între procuror și inculpat, dar nici cu ocazia verificării acordului de către instanță.

✓ **Conform deciziei Curții, de lege ferenda procurorul poate reține dispozițiile art. 396 alin. (10) în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției**

Interesant și foarte inedit la această decizie este faptul că Înalta Curte a inclus o construcție teoretică în care demonstrează că, de lege ferenda, procurorul poate reține dispozițiile art. 396 alin. (10) în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției.

Analizând argumentele care susțin opinia că în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, procurorul poate reține dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu consecința diminuării corespunzătoare a limitelor de pedeapsă aplicabile pentru infracțiunea săvârșită, “Înalta Curte constată că acestea pot fi avute în vedere doar din perspectiva unei abordări teoretice de lege ferenda, fără să influențeze însă soluția de lege lata, care nu poate fi decât în sensul că nu este permisă aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției”.

De asemenea, “de lege ferenda, se consideră judicioasă soluția propusă în sensul ca efectele art.396 alin. (10) din Codul de procedură penală să fie avute în vedere doar la negocierea pedepsei și la întocmirea acordului de vinovăție, fără ca limitele de pedeapsă reduse ca urmare a reținerii acestor dispoziții legale să poată fi luate în considerare la stabilirea infracțiunilor pentru care se poate încheia acordul, al căror maxim special al închisorii nu poate depăși 7 ani”. În același timp, s-ar da satisfacție și dispozițiilor art. 187 din Codul penal, potrivit cărora: "Prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută de textul de lege care incriminează fapta săvârșită în formă consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei”.

În argumentarea acestei sugestii de lege ferenda, Curtea concluzionează că “ de lege ferenda, se apreciază că este necesară și utilă existența în procedura acordului de vinovăție a unei dispoziții similare celei din art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, de tipul celei conținute de art. 480 alin. (3) - abrogată prin Legea nr. 255/2013, sau a unei norme de trimitere la dispozițiile art.396 alin. (10) din Codul de procedură penală, pentru a da eficiență acestei proceduri speciale și pentru a îndeplini scopurile noului Cod de procedură penală (accelerarea procedurilor, diminuarea cheltuielilor, degrevarea instanțelor de cauzele simple)”.

DREPT COMUNITAR

Întrebare preliminară la CJUE cu privire la obligativitatea depunerii a „garanției de bună conduită” pentru a putea ataca deciziile autorității contractante

[Cerere de decizie preliminară introdusă de Curtea de Apel București \(România\) la data de 24 septembrie 2014 – SC Star Storage SA/Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică \(INCDI\) \(Cauza C-439/14\)](#)

În Jurnalul Oficial al Uniunii Europene C 448/7 din data 15.12.2014 a fost publicată cererea de decizie preliminară cu privire la următoarea întrebare:

“Dispozițiile art[icolului] 1 alineatul (1) al treilea paragraf și alin[ea]tul (3) din Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la aplicarea procedurilor privind căile de atac în ceea ce privește atribuirea contractelor de achiziții publice de bunuri și de lucrări (1), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66 CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 (2) trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări care condiționează accesul la căile de atac împotriva deciziilor autorității contractante de obligativitatea depunerii în prealabil a unei „garanții de bună conduită”, precum cea reglementată de art[icolul] 2711 și art[icolul] 2712 din [Ordonanța de urgență a Guvernului] nr. 34/2006?”

CJUE: Condiția privind inexistența unei datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local la data depunerii cererii de ajutor nu este admisibilă

[Ordonanța Curții de Justiție a Uniunii Europene \(Camera a șasea\) din 4 decembrie 2014 în cauza C-304/13 Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură \(APIA\) – Centrul Județean Timiș împotriva Curții de Conturi a României, Camerei de Conturi a Județului Timiș](#)

La data de 4 decembrie 2014, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o Ordonanță potrivit căreia normele Uniunii trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care exclude de la beneficiul ajutorului național complementar producătorii care, la data depunerii cererii lor de ajutor, au datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local, în măsura în care nicio condiție privind inexistența unor astfel de datorii nu a făcut obiectul unei autorizări prealabile a Comisiei

Cererea de decizie preliminară la care s-a răspuns prin această ordonanță privea interpretarea Regulamentului (CE) nr. 1782/2003 al Consiliului din 29 septembrie 2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori și de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2019/93, (CE) nr.1452/2001, (CE) nr.1453/2001, (CE) nr.1454/2001, (CE) nr.1868/94, (CE) nr.1251/1999, (CE) nr.1254/1999, (CE) nr.1673/2000, (CEE) nr.2358/71 și (CE) nr. 2529/2001 (JO L 270, p. 1, rectificare în JO 2009, L 96, p. 39, Ediție specială, 03/vol. 49, p. 177, rectificare în Ediție specială, 03/vol. 76, p. 291), astfel cum a fost modificat prin Actul privind condițiile de aderare a Republicii Bulgaria și a României și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană (JO 2005, L 157, p. 203, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1782/2003”).

La această cerere, Curtea s-a pronunțat prin Ordonanță și nu prin Hotărâre, deoarece a considerat că în cauză este aplicabil articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții, potrivit căruia atunci când răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar poate fi în mod clar dedus din jurisprudență sau atunci când nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată. Detaliile ordonanței și ale jurisprudenței invocate [AICI](#)

Hotărâre CEDO cu privire la accesul avocaților reclamantului la dosar și probe, precum și folosirea înregistrărilor convorbirilor telefonice ale reclamantului ca probe (Cauza Beraru împotriva României)

[Curtea Europeană a Drepturilor Omului – CEDO Hotărârea în Cauza Beraru împotriva României din 18.03.2014](#), Publicată în Monitorul Oficial nr. 0944 din 23.12.2014

Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 6 § 1 și § 3 lit. b), c) și d) din Convenție, de o serie de încălcări ale garanțiilor unui proces echitabil, în special:

a) Reclamantul s-a plâns că i-a fost încălcat dreptul de a fi judecat de o instanță independentă și imparțială deoarece la cinci luni de la începutul procesului în fața Curții de Apel București, completul inițial format dintr-un judecător unic a fost extins cu un al doilea judecător după ce instanța examinase deja majoritatea probelor, iar cel de-al doilea judecător a deliberat și a semnat hotărârea fără să fi examinat personal probele.

b) Reclamantul s-a plâns că instanțele interne nu și-au respectat obligația de a asigura accesul la toate probele și nu s-au asigurat că avocații săi au acces corespunzător la dosar pentru a-i pregăti apărarea.

c) Reclamantul s-a mai plâns că administrarea probelor de către instanțele interne nu a respectat principiul contradictorialității și că normele pentru administrarea probelor fuseseră încălcate de către instanțele interne. Acesta s-a mai plâns că a fost condamnat în baza, în principal, a transcrierilor unor casete audio despre care acesta pretindea că nu ar fi trebuit să fie folosite ca probe la dosar.

Motivarea Curții cu privire la capetele de cerere admise

a) Compunerea completului de judecată în primă instanță

Un aspect important al unui proces penal echitabil este posibilitatea pe care o are inculpatul de a fi confruntat cu martorii în prezenta judecătorului care, în cele din urmă, se pronunță asupra cauzei. Principiul nemijlocirii este o garanție importantă în procesul penal în cadrul căruia observațiile făcute de instanță cu privire la comportamentul și credibilitatea unui martor pot avea consecințe importante pentru inculpat. Prin urmare, o modificare adusă compunerii instanței de judecată ulterior audierii unui martor important ar trebui să determine în mod normal o nouă audiere a martorului respectiv. În cauza supusă judecății, Curtea a observat că judecătorul unic îi audiase pe ceilalți co-inculpați alături de reclamant și pe martori în februarie și în martie 2002. După numirea celui de-al doilea judecător, co-inculpații și martorii audiați anterior nu au fost audiați din nou.

Cu toate acestea, în opinia Curții, împrejurările legate de disputata modificare a compunerii completului de judecată din cadrul Curții de Apel București nu pare să fie de natură să-i pună la îndoială imparțialitatea. Pe de altă parte, modificarea respectivă trebuie examinată în raport cu posibilele consecințe asupra caracterului echitabil al procesului în ansamblu.

b) Accesul avocaților reclamantului la documente și probe

Curtea subliniază că art. 6 § 3 lit. b) din Convenție asigură oricărei persoane acuzate de o infracțiune dreptul să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale. Accesul nerestricționat la dosarul cauzei și folosirea nerestricționată a notițelor, inclusiv, după caz, posibilitatea de a obține copii ale documentelor relevante, constituie garanții importante ale procesului echitabil. În cauză, Curtea areținat că avocații reclamantului nu au putut obține acces direct la dosarul cauzei decât într-un stadiu târziu; inițial, nu li s-a furnizat nicio copie a rechizitoriului. Mai mult, aceștia nu au putut obține o copie a transcrierilor interceptărilor telefonice sau o copie înregistrată a convorbirilor telefonice interceptate folosite ca probe în dosar. În această privință, avocații reclamantului au adresat instanțelor interne numeroase cereri pentru încuviințarea accesului la dosar.

(c) Administrarea și aprecierea probelor

Curtea reiterează că, în temeiul art. 19 din Convenție, are datoria de a asigura respectarea angajamentelor asumate de statele contractante ale Convenției. În special, aceasta nu are misiunea de a examina erori de fapt sau de drept prezumtiv comise de o instanță națională decât în cazul în care și în măsura în care este posibil ca acestea să fi încălcat drepturi și libertăți protejate prin Convenție. Deși art. 6 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu prevede nicio normă privind admisibilitatea probelor ca atare, aspect care trebuie să fie reglementat în principal prin legislația națională. Prin urmare, Curtea nu are rolul de a stabili, ca principiu, dacă anumite tipuri de mijloace de probă – de exemplu, probe obținute nelegal – pot fi admisibile. Întrebarea la care trebuie să se răspundă este dacă procesul în ansamblu, inclusiv modul în care au fost obținute probele, a fost echitabil. Iar la stabilirea caracterului echitabil al procesului în ansamblu, trebuie să se țină seama dacă s-a respectat dreptul la apărare. Trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a acordat posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor și de a se opune utilizării lor. În plus, trebuie să se țină seama de calitatea probelor, inclusiv dacă circumstanțele în care au fost obținute pun la îndoială fiabilitatea sau exactitatea acestora.

Curtea observă că înregistrările au jucat un rol important în seria de probe apreciate de instanțe. Astfel, la începutul procedurii, instanța de prim grad a considerat că era absolut necesar un raport de expertiză tehnică privind înregistrările și a dispus întocmirea unui astfel de raport. Mai mult, instanța de prim grad și-a întemeiat raționamentul pe transcrierile înregistrărilor, concluzionând că acestea „nu lasă loc de prea multe îndoieli” în ceea ce privește vinovăția inculpatului, deși admitea totodată că declarațiile date

de co-inculpați nu erau pe deplin fiabile deoarece se putea „considera [...] că au o [...] doză de subiectivitate” . În ciuda importanței înregistrărilor în aprecierea probelor, instanța de prim grad și-a schimbat poziția inițială privind necesitatea întocmirii unui raport de expertiză tehnică pentru a se stabili autenticitatea înregistrărilor. La sfârșitul procesului, a considerat că raportul era inutil și și-a revizuit decizia privind propunerea acestei probe.

Curtea a subliniat că instanțele interne nu numai că și-au întemeiat hotărârile pe înregistrări cu o autenticitate contestată, dar nici nu au răspuns la argumentele reclamantului conform cărora nu i-au fost prezentate transcrierile și, prin urmare, nu le cunoștea conținutul.

În concluzie, Curtea a reținut că niciuna dintre neregularitățile constatate în faza de urmărire penală și cea de judecată în primă instanță nu a fost remediată ulterior de către instanța de apel. Deși avea competență să verifice toate aspectele cauzei atât în fapt, cât și în drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a efectuat o nouă cercetare judecătorească asupra probelor disponibile și a argumentelor de fapt și de drept formulate de părți. Atât Curtea de Apel București, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție nu au făcut decât să reitereze constatările procurorului și nu au cercetat plângerile formulate în mod repetat de către pârâți în legătură cu neregularitățile din cursul procesului.

Având în vedere constatările de mai sus, Curtea a considerat că procesul în litigiu, în ansamblu, nu a respectat cerințele unui proces echitabil, fiind încălcat art. 6 § 1 coroborat cu art. 6 § 3 lit. b), c) și d) din Convenție.

Concluziile și recomandările Comitetului Economic și Social European cu privire la atacurile cibernetice în UE

[Avizul Comitetului Economic și Social privind atacurile cibernetice în UE](#), Publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene C 451/31 din 16.12.2014

La 27 februarie 2014, în conformitate cu articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, Comitetul Economic și Social European a hotărât să elaboreze un aviz din proprie inițiativă pe tema Atacurile cibernetice în UE. Este o tematică de mare interes pentru avocați, având în vedere că sunt obligați să păstreze secretul profesional și să asigure confidențialitatea comunicărilor cu clienții lor.

Avizul cuprinde recomandări privind politicile de apărare împotriva atacurilor cibernetice, definește și descrie în mod amănunțit modalitățile și tehnicile de atac cibernetic, detaliază tipurile de fraude și consecințele pe care le pot avea aceste atacuri asupra economiei și asupra întreprinderilor individuale, precum și măsurile pe care acestea le pot lua pentru a se apăra.

Un atac cibernetic înseamnă “orice tip de acțiune ofensivă care vizează sistemele de informare pe calculator, infrastructurile, rețelele informatice și/sau terminalele digitale personale prin diferite mijloace ale unor acțiuni răuvoitoare cu intenția de a fura, a modifica sau a distruge un anumit obiectiv. Obiectivul poate consta în bani, date sau tehnologie cibernetică”.

Tehnicile atacurilor cibernetice evoluează în permanență:

- Un atac informatic implică, de obicei, utilizarea unui vector de atac din partea unui infractor, prin care acesta ajunge să aibă acces la date de identitate online, la un calculator sau un server de rețea pentru a obține un rezultat rău-intenționat. Printre vectorii tipici de atac se numără dispozitivele USB, fișierele atașate în e-mailuri, paginile web, ferestrele pop-up, mesajele instantanee, spațiile de chat și înșelăciunile de tipul atacurilor phishing.
- Cele mai comune forme de atac implică transmiterea de programe malware. Prin malware se înțelege o aplicație de software care poate prelua controlul asupra unui dispozitiv digital pentru atingerea obiectivului infracțional, de exemplu pentru a sustrage datele de conectare sau bani sau pentru a transmite aplicația către alte dispozitive. Malware include și virușii informatici [inclusiv viermi informatici (worms) și programe disimulate (Trojan horses)], ransomware, programe-spion, adware, scareware și alte tipuri de programe răuvoitoare. Astfel, prin ransomware se înțelege un anumit tip de malware care blochează accesul la sistemul de calculator infectat, solicitând o sumă de răscumpărare pentru a-l debloca.
- De asemenea, programele de malware pot transforma un calculator într-un așa-numit bot, conectat la o rețea botnet sau o rețea zombie, pe care infractorul le controlează pentru a lansa atacuri împotriva victimelor.
- Un atac de tip spam are loc atunci când infractorul trimite mesaje de e-mail nesolicitate, deseori pentru a induce în eroare victima cu scopul de a o face să cheltuiască bani pe produse contrafăcute. Rețelele botnet sunt utilizate pentru a transmite majoritatea mesajelor spam.
- Atacurile de tip phishing sunt încercări de a fura numele de utilizator, parolele și detaliile privind cardurile de credit, pretinzând a fi o entitate de încredere; astfel infractorul putând dobândi

controlul asupra conturilor de e-mail, de rețele sociale și asupra conturilor bancare ale victimei. Atacurile de phishing sunt deosebit de eficiente pentru săvârșirea acestor infracțiuni, deoarece 70 % dintre utilizatorii de internet aleg aceeași parolă pentru aproape toate serviciile de internet pe care le utilizează.

- Uneori, infractorii inițiază atacuri de tip denial-of-service (DoS) pentru a obține bani de la organizații sau întreprinderi. Un atac DoS este o încercare de a face un calculator sau o rețea inaccesibilă pentru utilizatori prin saturarea acestuia cu cereri de comunicare externă, astfel încât el nu mai poate răspunde traficului de date legitim, sau răspunde atât de lent încât devine, în realitate, indisponibil. La fel, botnet-urile sunt utilizate de infractori pentru atacuri de tip DoS.

Avizul cuprinde recomandări cu privire la crearea unor structuri la nivel UE și la nivel national pentru a face față complexității punerii în aplicare a unei politici de securitate informatică, eficace la nivel European și subliniază necesitatea educației cetățenilor în materie de securitate cibernetică și de protecție a datelor care ar trebui să devină un element fundamental al programelor școlare și al programelor de formare la locul de muncă.

PROFESIA DE AVOCAT

Hotărârea nr. 1033 din 13 decembrie 2014 a Consiliului U.N.B.R. privind calendarul desfășurării ședințelor Comisiei Permanente a U.N.B.R. și ale Consiliului U.N.B.R., Congresul avocaților 2015 (la București), data începerii examenului de primire în profesia de avocat și data începerii examenului de absolvire a cursurilor INPPA, în anul 2015

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA

CONSILIUL UNIUNII

HOTĂRÂREA NR. 1033

13 decembrie 2014

În conformitate cu dispozițiile art. 65 alin. (4), art. 66 lit. h), art. 69 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1995, republicată, (în continuare Legea), art. 84 alin. (3), art. 86 alin. (1) din Statutul profesiei de avocat, art. 26 și art. 33 din Regulamentul de organizare și funcționare a Uniunii Naționale a Barourilor din România și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. (aprobat prin Hotărârea Consiliului U.N.B.R. nr. 05/2011 din 08 iulie 2011),

luând act de propunerea Comisiei Permanente a U.N.B.R. făcută în ședința din 12 decembrie 2014 privind calendarul desfășurării ședințelor Comisiei Permanente a U.N.B.R., ale Consiliului U.N.B.R., ale examenului de primire în profesia de avocat, ale activităților din cadrul Institutului Național pentru Pregătirea și Perfecționarea Avocaților – INPPA în vederea dobândirii titlului profesional de avocat definitiv,

Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România,

HOTĂRĂȘTE

Art. 1. – Se aprobă propunerea Comisiei Permanente a U.N.B.R. privind: calendarul desfășurării ședințelor Comisiei Permanente a U.N.B.R. și ale Consiliului U.N.B.R., Congresul avocaților 2015 (la București), data începerii examenului de primire în profesia de avocat și data începerii examenului de absolvire a cursurilor INPPA, în anul 2015, după cum urmează:

Data:	Activitatea:
Vineri 30 ianuarie și sâmbătă 31 ianuarie 2015	Ședința Comisiei Permanente a U.N.B.R., care poate fi desfășurată și on-line
Vineri 6 martie 2015	Ședința Comisiei Permanente a U.N.B.R.
Sâmbătă 7 martie și duminică 8 martie 2015	Ședința Consiliului U.N.B.R.
Vineri 22 mai și sâmbătă 23 mai 2015	Ședința Comisiei Permanente a U.N.B.R.
Miercuri 3 iunie 2015	Ședința Comisiei Permanente a U.N.B.R.

Data:	Activitatea:
Joi 4 iunie 2015	Ședința Consiliului U.N.B.R.
Vineri 5 iunie și sâmbătă 6 iunie 2015	Congresul Avocaților
Vineri 4 septembrie 2015	Ședința Comisiei Permanente a UNBR
Sâmbătă 5 septembrie și duminică 6 septembrie 2015	Ședința Consiliului U.N.B.R.
Luni, 14 septembrie 2015	Examenul de primire în profesia de avocat
Vineri 13 noiembrie și sâmbătă 14 noiembrie 2015	Ședința Comisiei Permanente a U.N.B.R.
Luni 23 noiembrie 2015	Examenul de absolvire al I.N.P.P.A.
Vineri 11 decembrie 2015	Ședința Comisiei Permanente a U.N.B.R.
Sâmbătă 12 decembrie și duminică 13 decembrie 2015	Ședința Consiliului U.N.B.R.

Art. 2 – Prezenta Hotărâre se publică pe website-ul www.unbr.ro și se comunică I.N.P.P.A., C.A.A., tuturor barourilor și membrilor Consiliului U.N.B.R..

C O N S I L I U L U . N . B . R .

Profilul Formatorului în cadrul I.N.P.P.A.

[HOTĂRÂREA Consiliului de Conducere al Institutului Național pentru Pregătirea și Perfecționarea Avocaților NR. 60 din 12 decembrie 2014 privind aprobarea profilului formatorului în cadrul I.N.P.P.A.](#)

În atenția decanilor barourilor: informații ce trebuie transmise UNBR în vederea pregătirii lucrărilor Congresului Avocaților

În vederea pregătirii lucrărilor Congresului Avocaților, care se vor desfășura în zilele de 5-6 iunie 2015, la București, decanii sunt rugați să transmită către UNBR, până la data de 15.03.2015, următoarele informații:

- numărul avocaților membri ai baroului respectiv, în vederea determinării delegaților, reprezentanți ai baroului la Congres, potrivit art. 62 alin (1) coroborat cu art. 81 alin. (6) din Statutul profesiei de avocat.
- data la care va avea loc adunarea generală a baroului.

Data de referință stabilită de Consiliul UNBR în ședința din 13 decembrie 2014, este 1 martie 2015.